

Eminentissimi Ac Reverendissimi Domini, D. Joannis Baptistæ, Cardinalis De Luca, Theatrum Veritatis Et Justitiæ, Sive Decisivi Discursus

Ad Veritatem Editi In Forensibus Controversiis, Canonicis & Civilibus, in quibus in Urbe Advocatus, pro una partium scripsit, vel Consultus respondit ; Cum Indicibus Argumentorum, Causarum ac Rerum luculentissimis. Opus Tam Judicibus, Quam Causarum Patronis, atque omnibus in utroque Foro ...

Pars Prima. De Ivrisdictione Et Foro Competenti. Pars Secunda. De Præeinentiis & Præcedentiis

**Luca, Giovanni Battista de
Coloniae Agrippinae, 1691**

Disc. LXXVI. Romana unionis causarum. An & quando sit locus unioni causarum, illas à pluribus iudicibus avocando, & uni committendo.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74087](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74087)

œconomica, non autem ad judicialia datum esset, quia hujusmodi onus bonis seu eorum fructibus inhærens, sub œconomica etiam administratione venire dicitur; Et si nullo deputato procuratore fructuum perceptionem negligat, nulla sibi injuria fieri dicitur, si iudex rei sitæ eisdem fructus, juxta mentem Testatoris, qui fuit eorumdem bonorum dominus, legatariis applicet; Ideoque tunc iudex rei sitæ contra absentem incompetens verè dicendus est, quando agitur de iudicio vel actione personali; quo casu locum non habet *rex. in d. l. finali C. ubi in rem actio*, solum procedens in actione reali vel in rem scripta *gloss. in l. forma §. verò ff. de de consensu, Bar. Castr. & ceteri in eadem l. finali, Franck. decis. 177. num. 1. & 389. num. 2. Carleval. dicta disput. 2. num. 151. Rot. dec. 305. num. 5. par. 5. recent.*

Applicando igitur ad casum, ubi etiam Testator expressè non disposuisset, ex quibus bonis hoc subsidium præstari deberet, adhuc pro dicti fori competentia, ad veritatem reflectendo, Mihi probabilis primo aspectu respondendum videbatur, quia satis probabile est de illorum bonorum fructibus eum sensitse, cum subventio ibi studèribus præstanda esset; Verùm hæc præsumptio in parte cessabat ex factis, & dum Testator ad onera gravaverat pro medietate bona prædicta, seu eum ad quem iure primogenituræ illa obventura erant, & pro altera medietate possidentes bona in Urbe, contra quos certa erat fori incompetencia; Sed adhuc dubitabam, an possit exindè dicta sententia dici nulla, quia stante competentia in parte respectu bonorum ibi existentium ut supra, idcirco ob connexionem causæ, in qua disputatio erat, non circa solutionem præstationis, sed quibus ex pluribus concurrentibus debita esset, ille forus videbatur etiam respectu omnium competens, tam ratione præventionis, quam loci in quo onus à Testatore præscriptum ad implendum erat, quæ omnia discutebam motivando, & ad exitanda ingenia defensorum hujus partis, qui in dicta Civitate causam patrocinabantur, incertum tamen est quid futurum sit.

ROMANA
UNIONIS CAUSARVM
PRO
BRUTO GOTIFREDO
CUM
FRANCISCO EJUS FRATRE.

Casus disputatus in Signatura Gratia, & resolutus pro Bruto.

An & quando sit locus unioni causarum, illas à pluribus iudicibus avocando, & uni committendo.

S V M M A R I V M.

Facti seriis.
Ob suspicionem calumnia etiam legitimæ exceptiones rejicienda sunt.

- 3 Quando dicta suspicio adesse dicatur.
- 4 Unio causarum petenda est in principio, non quando ille diu agitata & instructa sit.
- 5 Quando cause dicantur connexæ, ita ut intret continentia.
- 6 Conjunctio sanguinis an sit justa causa unionis causarum.
- 7 Ex communiione bonorum paternorum & maternorum non inferitur ad universalem.

DISCURSUS LXXVI.

Ostquam Franciscus & Brutus germani fratres de Gotifredis communium parentum successores, in paternorum & maternorum bonorum communiione in eadem domo & mensa per aliquod notabile tempus vixerant, aliquibus exortis discordiis, ob quas Brutus à communi domo discessit, plures inter eos excitatæ fuerunt lites, tam in Rota quam coram A. C. & in foro Capitolino, illisque diu agitatis, dum eorum aliqua essent in expeditione, Franciscus Signaturam Gratia adiit, petendo pro bono pacis, ex eo quod ageretur inter fratres, omnes hujusmodi causas coram uno iudice uniri, à reliquis avocando, ne per tot Tribunalia utrumque gravibus expensis & incommodis vexari amplius contingeret, cui petioni se opponente Bruto, qui in omnibus actor vacuis manibus litigabat.

Pro isto scribens, cum sensu etiam veritatis (quam etiam agnovit Signatura nil rescribendo) dicebam rejiciendam esse petitionem utpotè injustam, ac instantibus facti circumstantiis, non ab aliqua suspitione alienam, ut id ad defatigandum & protrahendum in longum fieret, quo casu exceptiones seu petitiones, quamvis aliàs canonicæ & legitimæ rejiciendæ sunt *ad text. in l. satis aperte Cod. de falsis, bona gloss. in cap. super eo verbo tenebit, de offic. deleg. Barbatta conf. 1 & 3, vol. 3, Freccia de presentatione instrumentorum par. 8. quest. 2. num. 66. & est quotidianum in Curia, præsertim in Rota in terminis remissoria ex isto capite suspicatarum calumniarum passim denegari solitæ, quamvis aliàs tali suspitione cassante concedenda veniret.*

Dicta verò suspicio sæpius, præter principalium intentionem, à causidicis proveniens, evidenter resultare videbatur attento quod inter eos acriter litigatum fuerat per sex annos, & nihilominus petitor non curaverat de hujusmodi unione in principio, illam post tam diurnam litem petendo, ex eo quod ferè omnes causæ in quibus ipse erat reus & possessor, reperirentur jam instructæ & in limine expeditionis cum hoc diverticulo impediendæ, ut in specie denegandæ remissoriae & præsumptæ calumniæ ex hac circumstantia causæ diu agitatae ac remissoriae petite post causam instructam, neglectæ verò in principio habetur *decis. 223. num. 2. & seqq. par. 9. recent. & in aliis frequentissimè, cum sit materia quotidiana.*

Et in his specialibus terminis unionis causarum etiam ex capite connexionis ac exceptionis, ne earum continentia dividatur, quod opponatur solum in principio, non autem postquam diu litigatum fuit, & multò minus post causas instructas firmant communiter *DD. in l. nulli C. de judic. præcipue 745.*

1707

Jas. num. 6. Cravett. conf. 60. num. 5. Machesan. de commiss. super union. causarum num. 4. par. 2. fol. 249.

Clarius quia cessabat ratio ob quam ad causarum unionem deveniri solet, ubi scilicet essent ita connexæ, atque ab uno eodemque fonte emanantes, ut cognitio unius ad cognitionem alterius conferret, seu sententia lata in una esset alteri præjudicialis, aut contradictionem parere posset cum ea per alterum judicem ferenda, ut contingere solet in concursu plurium creditorum in bonis ejusdem debitoris, seu in concursu plurium ad eandem hæreditatem vel successionem, cum similibus *ad not. per D.D. in d.l. nulli ubi bene præsertim Jas. num. 3. Marchesan. loco cit. num. 2. & 3. Menob. de arbitrar. casu 371.* Secus autem ubi inter duas personas plures adessent lites ex diversis causis & obligationibus procedentes, quia sola identitas personarum de jure non causat continentiam causarum illarumque unionem non exigit.

Motivum autem convenientiæ, ex eo quod ageretur inter fratres, quamvis in rigorosa juris censura non legale, adhuc tamen congruum fuisse, quando sincere & bona fide ab initio illud deductum esset, quodque non adesset circumstantia inæqualitatis, dum peritor erat reus & possessor, unde potius resultabat suspicio, quod ita reus sub hoc specioso prætextu in possessione se confovere vellet, atque actorem manibus vacuis litigantem defatigare.

Alterum deducebatur præcipuum fundamentum connexionis ex communione omnium bonorum, ex qua proinde tanquam ex unico fonte omnes causæ dependerent, insimul connexionem habentes ratione divisionis inter eos faciendæ, Verùm ista communio negabatur in facto, cum ejus requisita non justificarentur, atque ex sola communione bonorum paternorum & maternorum non infertur ad illam omnium bonorum *l. si fratres ff. pro sociol. ex fratre §. filius ff. famul. circi. Mantio. de iacit. lib. 6. tit. 10. num. 9. Gratian. discept. 993. Burray. decis. 397. & 467 plenè Rot. decis. 129. par. 10. recent.* Ideoque cum justitiæ fundamento petitio rejecta fuit.

F U L G I N A T E N .
S E U
S P O L E T A N A
P R O
L A U R E N T I O M A G N A N O
C U M N .

*Causa disputatus coram Præfecto
Signature Justitiæ.*

Quando causa civilis præjudicet criminali, ita ut unus judex alteri inhibeat, ne in criminali procedi valeat, donec terminetur civilis.

S V M M A R I V M.

- 1 **F** Acti series.
- 2 **U**bi pro eadem causa due competunt actiones civilis & criminalis alternativè, ita ut unius electio aliam tollat, electio civilis non impedit judicem ut, ex officio procedat etiam criminaliter.
- 3 **U**bi vero utraque actio copulativè competit, & criminalis pendet ab exitu civilis, tunc est superjendum in una, donec terminetur altera.

D I S C. LXXXVII.

Insoluto matrimonio per mortem mulieris absque filiis, factoque proinde casu restitutionis, retento lucro, quod ad formam statuti erat in tertia parte, devotum est ad concordiam, inter Magnanum virum, & dotantes, seu mulieris hæredes, quibus restitutio dotis faciendæ erat per apocam privatam, per quam bona dotalia certis conventis modis divisa fuerunt; Cum autem tractu temporis altera pars dictam conventionem impugnare vellet, atque aliquorum bonorum dotalium restitutionem à viro peteret, Hinc introducta causa coram A.C. productaque ex parte viri dictæ conventionis apocam, cum altera pars citata, juxta stylum, ad eam recognoscendam esset contumax, judex decrevit eam haberi pro recognita, deinde quereo conventio per sententiam diffinitivam deducit absolutoriam, à qua interposita fuit per succumbentem appellatio, qua pendente coram judice, cui causa hujusmodi commissa erat, idem appellans coram eodem A.C. in criminalibus quærelam contra victorem porrexit, de falsitate apocæ prædictæ, unde judice criminali procedente in causa, habitus fuit recursus ad Signaturam justitiæ Præfectum, ut causam remitteret judici civili, eique rescriberet quod inhibeat criminali, donec dictæ civilis causæ exitus sequeretur; Verùm se opponente accusatore, Præfectus pro isto inclinabat, ex eo quod aliàs delicta remanerent impunita, ideoque ubi etiam ipsa pars ex intentatione actionis civilis sibi præjudicasset, impeditus non videatur Princeps, cujus partes implet Signaturæ Præfectus, vel etiam alter supremus Magistratus, ex officio pro bono publico mandare judici criminali, ut ad criminis cognitionem & punitionem procedat.

Pro quærelato scribens dicebam, quod aliud est agere, an causa civilis sit omninò præjudicialis criminali quoad substantiam seu deficientiam actionis, quod scilicet, per illam civiliter intentatam, non possit amplius intentari criminalis, quæ per electionem alterius omninò cesset, ut contingit in actione injuriarum, vel similibus, in quibus una ex duabus actionibus alternativè competit, unde per electionem unius cessat altera, ex *ded. citis per Theaur. decis. 18. Galeot. lib. 2. contr. 57.* & alios apud eos; Et tunc licet quoad partem, per hujusmodi electionem præclusa sit alia via, nihilominus præclusum non videtur arbitrium Principis, vel supremi Magistratus, pro bono publico, & ne delicta remaneant impunita, quoribus facti circumstantiæ justam causam suppeditare videntur, demandare